

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

w sprawie P. M.

oskarżonego z art. 193 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2012 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 października 2012 r., o przekazanie

sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2010 r. do Sądu Rejonowego w K. wpłynął akt oskarżenia przeciwko między innymi P. M., któremu zarzucono dokonanie przestępstwa z art. 193 k.k. Postępowanie przeciwko temu oskarżonemu nie toczy się z powodu usprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego na rozprawie.

Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B., motywując to stwierdzoną niemożnością samodzielnego przyjazdu oskarżonego do K. i brakiem możliwości zapewnienia oskarżonemu osoby towarzyszącej na czas podróży.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

P. M. zamieszkuje w B. W przeszłości doznał on poważnych urazów, w tym urazów głowy, które jak wynika z opinii biegłego specjalisty neurologa powodują, że ze względu na stan zdrowia oskarżony może wprawdzie brać udział w postępowaniu karnym przed sądem miejscowo właściwym, ale musiałby przyjechać

tam z osobą towarzyszącą, nie może bowiem samodzielnie podróżować. Oskarżony mógłby natomiast stawać przed sądem w miejscu zamieszkania. Biegła stwierdziła w wydanej na zlecenie sądu opinii z dnia 7 września 2012 r., że przeszkoda odnośnie samodzielnego przyjazdu oskarżonego ma charakter trwały.

Dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k. polega między innymi na tym, aby postępowanie w danej sprawie mogło się toczyć. Jak wynika z okoliczności ustalonych w tej sprawie, postępowanie przeciwko oskarżonemu nie może się toczyć w sądzie właściwym z powodu usprawiedliwionych zaświadczeniami lekarskimi nieobecności oskarżonego, który jednak chce brać udział w postępowaniu. Z opinii biegłej wynika, że nie można wymagać od oskarżonego samodzielnego przyjazdu do K. Sąd nie może z kolei zapewnić oskarżonemu towarzystwa innej osoby na czas podróży. Przeszkody te z punktu widzenia sądu są trudne do usunięcia, a nadto mają charakter trwały. W tym stanie rzeczy dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sprawę przekazać do rozpoznania sądowi, który ma swą siedzibę w miejscu zamieszkania oskarżonego, w którym to sądzie, co znowu wynika z opinii biegłej, oskarżony może się sam stawić i brać udział w postępowaniu.

Z powyższych względów, uzasadnionym jest wyjątkowe odstępianie od reguł właściwości miejscowej sądu, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.